

[Ragnhild Andersen.]

nuværende rentemodtagere til 1. oktober 1957, men desværre forkastedes vort underænderingsforslag om ikrafttræden den 1. april 1957 af alle øvrige partier.

Nu, da rentemodtagerne om få uger står over for at skulle have navneforandring til folkepensionister, nemlig fra 1. april, spørger de imidlertid med forundring og også med bitterhed: hvor i alverden bliver folkepensionen af, nu da vi skal kaldes pensionister? Som jeg omtalte forleden dag under debatten om brændselstillæg til rentemodtagerne, er der blandt disse vore ældre og invaliderne både skuffelse og nedslæthed over at opdage, at de flere penge, som de ganske vist får fra 1. april, udelukkende hidrører fra, at de forskellige hidtil udbetalte tillæg nu inkluderes i renten. Der er ikke en rød øres forbedring i det beløb, vore gamle den 1. april får udbetalt under den smukke betegnelse folkepension; ikke en rød øre mere er der til rentemodtagerne. Der er derimod et krav til dem om ud af den karrige aldersrente, som fra da af skal benævnes folkepension, selv at opspare til brændselsindkøb i denne sommer, hvad mange af dem — jeg tror desværre, det gælder de fleste — anser for en næsten håbløs opgave.

Kommunisterne er enige med rentemodtagerne i, at når man fra 1. april benævner dem folkepensionister og samtidig sætter skatten — eller som det hedder: folkepensionsbidraget — i kraft, bør man anstændigvis også give dem den lille forbedring, der skulle følge med navneforandringen — ikke alene af anstændighedsgrunde, men også for at hjælpe dem over det vanskelige problem i sommer, der hedder brændselsindkøb.

Det er næppe for meget sagt, at folkepensionen i den skikkelse, hvori den træder ud i livet den 1. april, af vore vanskeligt stillede gamle mere vil føles som en belastning end som en forbedring. Det kan efter kommunisternes opfattelse ingen være tjent med og da slet ikke rentemodtagerne. Det er derfor, vi har fremsat dette lovforslag, gående ud på, at forhøjelserne af den indtægtsregulerede folkepension ifølge § 39, stk. 1, skal begynde at løbe fra 1. april i år i stedet for fra 1. oktober. Herved vil folkepensionisterne, som de jo hedder fra

1. april i år, i halvåret fra april til oktober få en indtægtsforhøjelse, som i de tre kommunegrupper vil andrage henholdsvis 200 kr., 250 kr. og 300 kr. for ægtepar og 133 kr., 167 kr. og 200 kr. for enlige.

Vort lovforslag indeholder ikke forslag om ændret ikrafttrædelsesdato for folkepensionens mindstebeløb, der udbetales til alle usønt indtægt i henhold til folkeforsikringslovens § 39, stk. 2.

Det er mit partis håb, at folketingets partier, som, da de for fire år siden gik til valg, lovede vore gamle og invaliderne trykthed gennem en folkepension, vil se med forståelse og sympati på dette vort lovforslag og være med til at give det en både hurtigt og velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Støhr Johansen* til boligministeren:

„Agter ministeren i anledning af de voksende finansieringsvanskeligheder for byggeriet at fremsætte forslag til ændring af lånebestemmelserne i lov nr. 285 af 3. juli 1942 om renten af udlån mod pant i fast ejendom?“

Støhr Johansen: Mit spørgsmål til den højtærede boligminister angående overvejelser om en eventuel ændring i renteloven af 1942 skyldes to grunde, først det totalt ændrede kapitalmarked, hvor renteloven modvirker finansiering af det mere private byggeri, ja, endog byggeri med kommune-garanti, og dernæst ministeriets stramning af fortolkningen af renteloven, der er blevet strengere i de senere år.

Renteloven af 3. juli 1942 bestemmer, at af gæld med pant i fast ejendom kan ingen gyldigt forpligte sig til at betale en rente, som overstiger, hvad der er rimeligt i henhold til det almindelige renteniveau på den aftalte tid. Samtidig giver loven regler for begrænsning i kurstab, idet det ikke er tilladt at tage mere i kurstab end 2 pct. af hovedstolen. Hvis lånet er løbende uopsi-